

هیچ مزاجی به خودی خود نسبت به قرب الهی نه بد است و نه خوب

شماره پرسش: ۱۰۷۲۹

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۳/۹/۸ ۰۶:۰۰:۰۰

متن پرسش

سلام استاد: در طب سنتی درباره مزاجها زیاد می خوانیم. بر اساس طب سنتی و طب اسلامی مزاجها در خلق و خو و صفات موثرند. مثلا کسی که رو به سردی می رود بلغمی می شود بدبین شده، قضاوت نابجا می کند، ناامید می گردد و... حالا اگر این را بیماری تلقی کنیم تکلیف آخرت و اعمال و برزخ چه می شود؟ مثلا او که نشانه های بلغم دارد ناامید و افسرده است، پس از رحمت خدا هم مایوس است و این گناه است. بدبین است و قضاوت می کند (گناه) زودرنج است و خشمگین می شود (غضب) در صدد هم هست که درمان کند اما این چگونه پایش حساب می شود؟ استاد سوالم خیلی مهم است.

متشکرم

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: از آنجایی که خداوند همه را بر اساس فطرت الهی خلق کرده ویژگی‌های فردی افراد که در خلقتشان هست طوری نیست که به خودی خود منجر به گناه شود. آری بعضی‌ها از نظر هوشی بهره‌ی بیشتری دارند ولی عمیق نیستند و بعضی قدرت تعقلشان بیشتر است ولی حافظه‌ای قوی ندارند و هرکدام از آنها مطابق روحیه‌ی خود راهی به سوی خدا دارند. در مورد مزاجها هم همین‌طور است، هر کس در بستر مزاج خود باید راهی به سوی خدا پیدا کند و هیچ مزاجی به خودی خود نسبت به قرب الهی نه بد است و نه خوب. موفق باشید